

II.
C.24001.
8149
13

8° 673

24001. II. C. 9 3

H

Z

Sveti

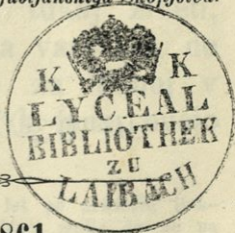
KRIŽEV POT

za

duše v vicah.

Luka Feran

Z dovoljenjem visokocastiljiviga Ljubljanskiga Škofijstva.

V Ljubljani 1861.

Natisnil Jožef Blaznik.

číslo

číslo v čísle

IN=030002921

V Praze 1881

Národní knihovna

Sveti

KRIŽEV POT,

zlasti za duše v vicah. *)

Pripravljanje.

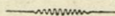
Jezus, moj božji Učenik in Zveličar! ponižno bom zdaj premišljeval, po kako ojstrim potu si šel pred menoj v svojo nebeško čast. Premišljeval bom tudi, kako sveto in bogaboječe moram tukaj živeti, kako skerbno se greha varovati, de tudi jest kdaj srečno za Teboj v nebesa pridem. Daj mi k temu svojo

*) Ta križev pot se že nekaj let po nekterih ljubljanskih cerkvah z dušnim pridam moli; de se pa v tolažilo ubogih duš v vicah še bolj razširi, je zdaj na prošnjo pobožnih kristjanov nekoliko v besedi oličen, v boljši zvezi, in od visokočast. škofijstva poterjen na svitlo dan.

L. J.

sveto gnado. Priporočim Ti pa tudi,
o Jezus! vse uboge duše v vicah,
za ktere Ti ta križev pot darujem
in opraviti hočem in želim; usmili se
jih, o Gospod, usmili se jih in reši
jih zavolj svojiga grenkiga terpljenja
iz plamena očiševanja. Amen.

Priporočam

ni. Jezus, moj božji Učitelj in
Nalobnik! ponižno bom zdej premiš-
ljeval, po kako ojačim pot in žel
pred menoj v svojo nebesko čast.
Premišljeval bom tudi, kako avto
in bogaboječ moram tukaj živeti,
kako skerbno se greha varovati, da
tudi jest kaj srečno na Teloj v
nebesa pridem. Daj mi k temu svojo

*) Ta križev pot se še nekaj let po nekaterih ljub-
ljanskih delavcih z dušnim pridom molil, da se po
v tolažil ubogih duš v vicah še bolj razširi, je zdej
na prošnje ljubanih kristianov nekoliko v bošči oti-
čen, v pošči zvezi, in od vinkobarske škofije po-
teje na svilo dan.

I. štacijon.

Jezus krivično k smerti obsojen.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Pilat, oblastnik judovske dežele, obsodi nedolžniga Jezusa v sramotljivo smert na križu, de bi se cesarju in ljudstvu ne zametil, potem ko je bil Jezus že poprej od kralja Heroda in njegovih vojšakov zaničevan, in kakor neumni, belo oblečen k njemu nazaj poslán. **O** nehvaležno judovsko ljudstvo, kaj si storilo? Svojiga dobrotnika, svojiga Kralja, svojiga ljubiga Mesija si v smert izdalo! **Z**di se mi pa, kakor de bi slišal Jezusa s tajistimi besedami tudi čez našo nehvaležnost tožiti, ktere je sv. Duh govoril po Izaiju preroku: **S**inove in hčere sim odredil in povikšal; oni pa so mene zaničevali! **K**eršanske duše, kakor svoje ljube sinove in hčere sim vas **J**est, vaš Jezus, s sv. kerstam v **B**ožje otroke povzdignil, v naročji svoje svete **C**erkve sim vas z vso skerbjó redil, s svojim mésam in kervjó nasitoval: vi pa mene zaničujete, dóbro s hudim povračujete, in s svojimi krivimi sodbami z judovskim ljudstvam vpijete: „križaj ga, križaj! — preč z njim, —

smerti je vredin!“ **O** keršanski ljudje, kje je vaše čutilo, kje je vaše serce, kje je vaša hvaležnost? — **Z** ravno temi besedami preroka Izaija se potožujejo tudi duše marsikterih staršev v vicah proti svojim nehvaležnim otrokam: **O**troke smo zredili, noč in dan smo zanje skerbili, obilno živeža in premoženja jim zapustili; kakor svoje lastne oči smo jih varovali, serčno ljubili: oni so pa nas pozabili in nas tako dolgo časa pusté terpeti v tem ognju očiševanja! — **O** ljubi sin, ljuba hči! usmili se nas; pomagaj nam, de plačamo dolgove **B**ožji pravici, kateri smo zavoljo prevelike skerbí za vašo časno srečo zapadli. **N**e bodi tedaj nehvaležin, usmili se svojih ljubih staršev, pomagaj jim, prosi za nje, in obrni se k usmiljenimu **J**ezusu, rekoč:

O nedolžni, k smerti obsojeni **J**ezus! oh nikar ne glej na moje in mojih staršev grehe, ne mašuj se nad njimi, temuč ozri se na svojo neskončno milost in dobroto, na svojo predrago kri, ktero si za nas prelil, in ki k tebi v nebo kliče za odpusanje grehov. **L**e-tó darujem tvojimu nebeškemu **O**četu v zadostovanje za moje in mojih ranjicah staršev grehe. — **O** moj **J**ezus, žal mi je, de sim večkrat svojiga bližnjiga prederzno sodil, tebi svojimu **B**ogú in svojim staršem takó nehvaležin bil. **P**o-

verni ti, o Bog, mojim staršem vse, kar so meni dobriga storili. Zavoljo tajiste krivične sodbe, katero si od Pilata slišal, te prosim, odverni od mene sodbo večniga pogubljenja, reši duše mojih staršev iz hudiga terpljenja iz vic, in jih pripelji v večno veselje. Amen.

V čast Jezusove nedolžnosti in za duše naših staršev: Oče naš ... Češena Marija. ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

II. štacijon.

Jezus s težkim križem obložen.

V. *Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*

O. *Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Poglej, keršanska duša, kako tvoj Jezus zdihuje pod britkim bremenam pretežkiga križa, — poglej, kako se on od težáv potí. Poslušaj, kako on sleherniga kristjana po preroku Jeremii nagovarja, rekoč: **O** vi vsi, kateri mem greste, dajte poslušati in pogledjte, če je bolečina, enaka moji bolečini! Zastonj, ti moj človek, tarnáš, tožiš in omahuješ, svoj križ rotiš in preklicuješ, ter se huduješ čez težave, ki ti jih iz ljubezni tvoj Bog pošilja; zakaj, ti nisi nedolžin kakor je Jezus bil; ti si pekel s svojimi grehi zaslužil, in zdaj ti s pravo pokoro in voljnim časnim terpljenjem zamoreš večnimu terpljenju oditi, ako svoj križ za Jezusam pohlevno in z voljo nosiš, — sej vse tvoje nadloge se ne morejo primerjati težavam, ktere je Jezus radovoljno za-té prestal. — Enako zdihovanje slišim iz vic: Ljubi bratje, preserčne sestre in zvesti prijatli! pomislite in pogledjte, če je terpljenje, našimu terpljenju enako? **Z** nepoterpežljivostjo in nejevoljo smo sami sebi to terpljenje nakopali

in grozne bolečine terpimo v tem kraju britkost in marter: vi pa ste neobčutiljivi in si k sercu ne vzamete, na nas ne mislite in za nas ne molite! Oh usmilite se nas, bratje, sestre, žlahta, ali sáj vi, prijatli! zakaj roka Božja je nas zadela; terpite voljno svoje križe, de nam s tem naše terpljenje zmanjšate.

O preljubeznjivi, s težkim križem obloženi Jezus! tvoj mili glas in tudi žalostni klic ubogih duš v vicah je moje serce zadèl in presunil. Iz ljubezni do tebe in iz usmiljenja do ubogih duš v vicah hočem zanaprej vse križe in težave voljno terpeti, vse to svoje terpljenje sklenem s tvojim britkim terpljenjem in vse to darujem nebeškemu Očetu v tolažilo in hladilo vsih ubogih duš v vicah, posebno pa svojih bratov, sester, prijatlov, dobrotnikov in tistih, ki so morebiti zavoljo mene v vicah. Poterdi ta moj sklep in podpiraj ga s svojo gnado. Amen.

V čast sv. križa in za duše naših bratov, sester, žlahte, prijatlov v vicah: Oče naš ... Češena Marija. ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

III. štacijon.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odresil.

Jezus leži pod križem na zemlji, od vsih zaničevan, z nogami taptan; ni ga zanj usmiljenja, ni ga, de bi mu roko podal; z vervmi ga kviško vlečejo med smeham, rotenjem, preklinovanjem! O kako je vender mogoče, de nar vikši Sin vsigamogočniga Bogá se pustí kakor zaničljiv zemeljski červ z nogami svojih nehvaležnih stvari taptati. Moj Jezus, ne vprašam te, kaj je izvirek tega tvojiga bolečiga padca, tega silniga zaničevanja in zasramovanja, s kterim te obkladajo; zakaj dobro vém, de naša ostudna prevzetnost, naš napuh, naša ošabnost in naše ponašanje je tebe na zemljo verglo, vse to tebe suje in taptá. Žaluj, o keršanska duša! sovraži in prekolni tó pravo peklenško pregreho — ošabnost in napuh. Premišluj, koliko uboge duše v vicah terpé zavolj prevzetnosti in napuha, in kako milo zdihujejo: Oh, kako smo bile neumne, de smo se na svetu tako visoko nosile, tako nezmerno po lastni hvali hrepenele, se tolikanj napihovale in svojiga bližnjiga zaničevale; o kako bitko moramo

zdaj svoj lišp in svojo prevzetnost plačevati pravičnemu Bogú! O nečimernost čez nečimernost! zdaj vidimo, de je na svetu res vse nečimerno. Usmilite se nas, in pomagajte nam iz terpljenja, ki smo si ga s svojo prevzetnostjo nakopali; usmilite se pa tudi sami sebe, ljubíte ponižnost, spomnite se, de ste iz prahú stvarjeni in se bote skorej spet v prah povernili; obrnite se k božjimu Jagnjetu za milost, de se ob tisti strahú polni uri ognete ječe, v kateri mé zdihujemo.

O ti ponižno Jagnje božje, ti ljubivec ponižnosti! glej, glas ubogih duš v vicah nam gre k sercu; od zdaj se hočemo v resnici poniževati, svojo nečimernost pred očmi imeti, v svojih lastnih očéh majhni biti; če kaj dobriga imamo, le Božji dobroti pripisovati, nikogar nikoli ne zaničevati, temuč še celo želeti od družih zaničevani biti. Vse to pa darujemo v prid in tolažilo ubogih duš v vicah. Pogasi, o usmiljeni Jezus! ali sáj ohladi plemen, kteriga jim je prižgala nečimernost in prevzetnost, in stori, de skorej pred tvoje sveto obličje pridejo. —

V čast Jezusoviga perviga padca pod križem — za duše naših dobrotnikov in za tiste, ki zavoljo svoje prevzetnosti in nečimernosti terpé britke bolečine v vicah: Oče naš ... Češena Marija. ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

IV. štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ni mogoče zapopasti, kako neizrečeno veselje in priserčno ljubezen je Marija imela nad svojim preljubeznjivim Sinam; ravno tako malo se dá popisati, v kolikim morji britkosti in žalosti je njeno materno serce tonilo, kadar je svojiga nedolžniga in preljubljeniga Sina na poti k morišu srečala. Kdo pa bo dopovedal, kako je tudi Jezusa ta pogled njegove nedolžne in premile Matere zbodel, ranil in presunil. Bolj Njega ta pogled peče, kakor kriva Pilatova sodba in njegovo od kervaviga tepéženja vse revno in zdelano telo.

O človek, o grešnik! ako le kolikaj ljubiš svojiga dobrotljiviga Jezusa, svojo preljubeznjivo Mater Marijo, imej ž njima usmiljenje in potolaži in ohladi njuno užaljeno Serce. Poglej, premisli in prevdari: tvoje v posvetno veselje in razuzdanost vtopljenno serce je Jezusovo in Marijino Serce s toliko žalostjo napolnilo. Poglej pa tudi iz tega namena, kako oestro duše v vicah pravici Božji zdaj plačujejo! Milo tožijo in zdihujejo: Hotli smo na svetu veselje

imeti, smo po kratkočasih hrepeneli, na njih radi opravljali in opravljanje poslušali, z nečimernimi, praznimi, grešnimi besedami, z dragim jedilam in pitjem svojim počutkam in smehu stregli, veliko dražiga časa v igrah zgubili in veliko dobrih dél zanikarno zamudili in opustili! Vse to veselje se nam je po besedah sv. Duha v žalost spremenilo. **O** kako kratko, škodljivo in nevarno je to veselje! koliko tavžent in tavžent duš si ž njim večni oginj nakopuje! Zastonj objokuje zdaj svojo nespamet nezmérno število pogubljenih duš! Tudi mé smo v življenji, pri tacih priložnostih zapeljane, v strašne grehe bile zabredle, in ne bile bi večnimu prepadu odšle in le v časniga prišle, ko bi se nas Bog ne bil usmilil in nam gnade k pokori dodelil. Ravno to nesrečno posvetno veselje nas zdaj še na tem kraji grenkih bolečin zaderžuje in nam Božje obličje skriva. **O** ljubi kristjanje, kateri ste še v življenji, bodite iz naše škode in nesreče modri, zaničujte razuzdano veselje, bodite zmérni v posvetnim vživanji, „ne strezite svojimu telesu po njegovim poželenji!“ Usmilite se pa tudi nas, ki smo vaši bratje, sestre, in pomagajte nam iz tega kraja žalosti in britkosti!

O žalostni Jezus! o žalostna Mati in Devica Marija! verjamemo in dobro smo

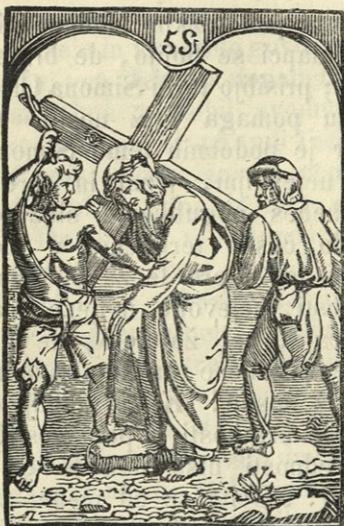
prepričani, kako nevarno je posvetno veselje, in sklenemo, odsihmal po taistim ne hrepeneti, ali če se pri poštenim znajdemo, hočemo strah Božji v serci ohraniti, de nevarnosti odidemo. Ako bi pa tudi dopušeno veselje nam bilo v pohujšanje, se hočemo po nauku sv. Gregorija tudi taistiga ogibati in tebe, o Bog, prositi, de naše serca neprenehama s studam do posvetniga veselja napolnuješ. Usmili se nas, o Bog! usmili se ubozih duš v vicah, ktere za nečimerno veselje Tvoji pravici tako oestro zadostujejo; odvzemi jim vso žalost in pokaži jim skorej svoje veselo obličje. Amen.

V čast žalostnih serc Jezusa in Marije in za vse duše v vicah, ktere terpé zavoljo nezmérniga posvetniga veselja: Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

V. štacijon.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odresil.

Jezus slabí pod težkim hlodam križevim in rabeljski hlapci se bojijo, de bi jim na potu ne sklenil; prisilijo torej Simona Cirenejčana, de Jezusu pomaga križ nositi. O koliko kristjanov je podobnih temu Simonu, ki so v križih nejevoljni, jezni in serditi, in si namesti nebés pogubljenje služijo ali pa prav hudo časno terpljenje v vicah! O koliko duš je, ktere le zavolj svoje nepoterpežljivosti, nejevolje in jeze zdaj terpijo in se vicajo, ter žalujejo, de niso rade, ampak le prisiljene na tem svetu za Jezusam križ nosile! Kako zdihujejo in tarnajo, de se krotkosti in ponižnosti, tih prežlahtnih čednosti niso naučile od Jezusa, kateri pravi: „Učite se od mene, zakaj jest sim krotak in iz serca ponižen“, in kateri je kakor pohlevno jagnje, ki ust ne odpre, molčal pred Pilatam in Herodam, kadar je bil terdo sojen in tožen; kateri je tolikanj udarcov, toliko zapljuvanja, posmehovanja in krivice s prečudno krotkostjo preterpel; in ki se po besedah sv. Pavla ni protil, kadar je bil preklinovan, temuč je krotko

svojim zopernikam odpušnja prosil pri nebeškim Očetu, rekoč: „Oče, odpusti jim, ker ne vedó, kaj delajo.“ — Preljubi kristjan, ravnaj se tudi ti po tem imenitnim zgledu ter bodi pohleven in krotak; nikar hudiga s hudim ne povračuj, temuč dobro stori njim, kateri te preganjajo, kolnejo, zoper tebe lažejo in vse hudo govorijo. O kako močno boš s tem Jezusu dopadel, in kako prečudin mir boš pridobil svojimu sercu; kako veliko pomoč boš pa tudi tistim dušam v vicah skazal, ktere zavolj pomanjkanja te čednosti tamkej terpé in milo za pomoč zdihujejo. De tedaj to čednost zadobiš, zdihni k Jezusu in prosi, rekoč:

O ti nedolžno nebeško Jagnje! nauči me že enkrat, grenko nejevoljo in jezo zaterati, zanaprej zares krotko živeti, hudo z dobrim povračevati, sovražnike ljubiti, za nje moliti, in s temi deli keršanske poterpežljivosti in krotkosti tudi dušam v vicah iz terpljenja pomagati. Pokaži jim, o Jezus! svoje krotko obličje, po katerim tako močno hrepenijo in zdihujejo.

V čast krotkiga Jagnjeta Božjiga in za duše, ktere zavolj jeze in nejevolje terpijo v vicah: Oče naš ...
Češena Marija ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

VI. štacijon.

Veronika podá Jezusu potni pert.

V. *Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*

O. *Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Pobožna Veronika vidi Jezusov obraz ves poten in kerváv, od pljunkov onesnažen, in vsa usmiljena podá Jezusu potni pert. Jezus se obriše, vtisne vanj svoj sveti obraz in ga zopet Veroniki podá. **O** res majhna služba, pa toliko obilno plačilo! **P**oglej torej, moja duša, kako močno Jezus tudi majhne službe poplačuje! **K**ako je tedaj, de si v Jezusovi službi tako lena in mlačna; de tako razmišljeno moliš; tako zaspano Božjo besedo poslušáš; tako redko k Gospodovi mizi pristopiš; tako malo za svoje zveličanje skerbiš, ko tebi vender tvoj Jezus celo kraljestvo v plačilo obeta! **P**oglej, s kako kervavimi solzami vérne duše v vicah svojo zanikarnost objokujejo, in kako britko se kesajo zavoljo mlačnosti v službi Božji in v prejemanji svetih zakramentov! „Usmili se nas, o kristjan!“ one tebi kličejo, — usmili se pa tudi sam sebe in zanaprej z večí gorečnostjo služi Jezusu, ki se je s toliko vnemo za tebe trudil, toliko noči za-te premolil k nebeškemu Očetu, toliko stopinj za-te storil, prestal toliko

mraza, toliko solz in predrage kervi za tvoje zveličanje prelil. — O moj kristjan, obžaluj z ubogimi dušami v vicah vred svojo mlačnost in lenobo; trudi se in skerbi za svojo dušo, ter ne boj se, de bi bilo zastonj tvoje delo; Jezus sam bo tvojo gorečnost in zvestobo in ves tvoj trud, kakor Veroniki, drago in čezobilno plačal... Zraven tega pa daruj Jezusov in svoj trud za tiste duše, ktere zavojjo lenobe in mlačnosti v vicah zdihujejo. Za tvoje usmiljeno serce ti bodo one hvalo vedile, in neprenehama za-té prosile, kadar pred obličje Božje pridejo.

O usmiljeni Zveličar! vem, de je zaveržen, kdor zanikarno Tebi služi. Prekličem in zaveržem torej svojo lenobo, in te ponižno prosim, dodeli mi svojo sveto gnado, de zanaprej z veči gorečnostjo Tebi služim, in se bolj zvesto trudim za svoje duše večno srečo, ter zaslužim, tvoje presveto obličje, po katerim angeli kopernijo, vekomaj gledati in vživati. Amen.

V čast preljubeznjiviga Jezusoviga obličja in za duše v vicah, ki terpijo zavaljo lenobe v službi Božji: Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

VII. štacijon.

Jezus pade vdrugič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

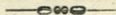
Jezus pade drugič pod križem, in je v tem prežalostnim stanu kakor červ zemlje zaničevan, taptan, z nogami suvan! O jest nesrečni človek sim svojiga Zveličarja na zemljo vergel, kadar sim se v svoje stare grehe povernil! O kako mi je žal, de sim nar večí dobroto z nehvaležnostjo plačeval, rajši satanu in svojimu mesu služil, kakor pa Jezusu, svojimu Bogu, malopridne in pohujšljive ljudi rajši poslušal, kakor pa prave Jezusove služabnike! ... O kdaj že bi bile Božji pravici zadostile, vpijejo duše v vicaĥ, ko bi se ne bile v stare grehe povračale! Sáj zavolj te posebne nehvaležnosti, ki smo se z njo zoper Jezusa pregrešile, bi v vicaĥ ne terpele. O vi vsi, kateri ste po Jezusovi milosti zopet prijaznost Božjo zadobili, bodite bolj modri kakor smo bile mé; bodite stanovitni v dobrim in hvaležni svojimu nebeškemu Zdravniku; ogibajte se bližnje priložnosti greĥa in vsih nevarnost; raztergajte še danes zavezo, ktera vam je v spotikljej in pohujšanje; žalujte, žalujte zavolj storjenih greĥov, varujte se

novih padcov, de bote imeli tolažilo dopolnjene pokore na smertni postelji in tudi dušam v vicah iz njih britkosti pripomogli. Za to stanovitnost zdihnite k Jezusu, rekoč:

O dobrotljivi Zveličar! kolikrat smo ti že obljubili, de ne bomo več grešili, kolikrat smo se že svojih grehov spovedovali: vender smo še zmiraj ž njimi ognjušeni. Usmili se Ti nas, in daj nam pravo stanovitnost v dobrim, de zadobljene gnade nikdar več ne napravimo, svoje življenje popolnoma poboljšamo in tudi ubogim dušam v vicah, ki zavoljo nestanovitnosti velike britkosti terpijo, k rešenju pripomoremo. Amen.

V čast na zemlji zgrudenimu in od vsih zaničevanimu Jezusu in za vse duše, ki zavoljo nestanovitnosti terpijo v vicah. Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi ...

*V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.
O. In večna luč naj jim sveti! Amen.*

VIII. štacijon.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

V. *Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*

O. *Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jeruzalemske žene se nad Jezusam jokajo, ker vidijo, koliko in kako silno po nedolžno terpi. Jezus pa se milostljivo k njim oberne in jih uči in tolaži: Jokajte se čez svoje grehe in čez hudobijo svojih otrok, de ne bote enkrat prisiljene zdihovati: o koliko bolje bi bilo za nas, ko bi nikoli matere ne bile, ker smo svoje otroke zanikarno in brez strahú zredile, za njih truplo in časno srečo vso skerb imele, na njih dušo pa smo pozabile! **O** koliko je duš v vicah, ktere s kervavimi solzami svojo zanikarnost objokujejo, de so svoje otroke napčno in slepo ljubile, jim vse na voljo pustile, jih od nevarnih tovaršij, drúšin in znánj niso odvráčevalé; kadar so se pregrešili, so jih premalo strahovale, jim mehkužno, nemarno življenje v posvetnih kratkočasih in nevarnim veselji tega svetá dopustile! **Z**daj morajo oostro plačevati Božji pravici to svojo nespodobno in slepo ljubezen, in njih otroci — v poželenje tega svetá zatopljeni — se kar nič več na nje ne spomnijo, temuč jih v tem ognji britkiga očiševanja pustijo zastonj

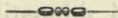
zdihovati in v pomoč klicati! Usmili se jih sáj ti, zanikarni oče, mati, ter njih proš-njam z dobrimi deli za nje naproti pridi; usmili se pa tudi svojih otrók, in veči skerb na dalje na njih večno srečo obračaj, kakor pa na svoje posvetne opravila, de odideš časnimu, ali sáj večnimu terpljenju. **O**berni se k svojimu ljubimu **Odrešeniku** in reci:

O usmiljeni **Jezus**, ki si rekel: **Pustite** male k meni, zakaj tacih je nebeško kra-ljestvo: daj nam to sveto gnado, de bomo zanaprej vsim svojim, zlasti domačim za zveličanje skerbeli, posebno pa svoje ljube otročiče le v Tvojim strahu redili in pod-učevali, in si nebeško veselje vekomaj za-slужili. **Amen.**

V čast usmiljenimu **Jezusu** in za tiste duše, ktere zavolj prevelike in slepe ljubezni do svojih otrók v strašnih vicah terpijo: **Oče** naš ... **Češena Marija** ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

IX. štacijon.

Jezus pade tretjič pod križem.

- V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus, naš ljubeznjivi Zveličar, že tretjič od križa potert leži na zemlji! Težka butara naših pregreh, ktere zmiraj nakladamo, vkoreninjena navada v hudobijah je njega neusmiljeno na zemljo vergla, in ravno ta bi nas bila že davno v pogubljenje potegnila, ko bi ne bil Jezus s svojim prebritkim terpljenjem, s svojim tretjim padcam Božje pravice potolažil in nas tega poslednjiga padca obvaroval. Ravno ta nesrečna navada je veliko veliko duš zavolj ne dosti spokorjenih grehov v globočino bolečin in marter v vicah pokopala. O kako one tožijo, za pomoč zdihujejo, in kličejo v temnicah britkosti in zapušenja! Časne strahovanja in šibe zavolj večkrat ponavljanih in na tem svetu ne popolnoma spokorjenih in omitih grehov so se jim v morje marter spremenile, v katerim kličejo: Oh, ali je še kdo na svetu živ, de bi nas s svojimi dobrimi deli iz tih bolečin rešil, ali nam jih saj pomanjšal? — O grešnik! ki že toliko let

v grehu zakopan ležiš in nikdar terdno ne skleneš, železne srajce hudih navad sleči in stergati: kaj praviš k temu klicanju? Pomagaj sam sebi in njim; zapusti že enkrat nesrečni greh, stergaj strašno ketino hudih navad, stêri okove terdovratnosti, razdêri tisto prijaznost in zavezo, ki te je že tolikrat pohujšala, ogibaj se tiste hiše, v kateri si že tolikrat Boga razžalil in svojo dušo oskrnil! Spreoberni se in spreobernjen moli tudi za terpeče duše v vicah! Ako pa vender še dalje terdovratin ostaneš, glej in védi, de si jezo Božjo na glavo nakopuješ, de se bo Bog naveličal dolziga prizanašanja, in de tebe v svojim pravičnim serdu ne bo v vice, ampak v globočino peklenskih marter zročil, od kodar ni več otenja in ne odrešenja.

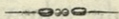
O usmiljeni Jezus, ki zavolj naših grehov v tretjič omagan ležiš pod križem, usmili se nas in prizanesi nam, ker vemo, de je strašno, živimu Bogu v roke pasti. Zdaj, precej zdaj se hočemo poboljšati; zdaj pri ti priči se odpovemo vsi grešni priložnosti in prekličemo in prekolnemo taisti greh in hude navade, ki so nas v toliko nevarnost, Tebe vekomaj zgubiti, pripravili. Poterdi te naše terdne sklepe s svojo gnado, reši nas prehude zaderge grehov in večniga

ognja, pa tudi duše v vicah iz ječe njih terpljenja in žalovanja. Amen.

V čast tretjiga Jezusoviga padca pod križem, in za duše, ki so zavolj grešnih navád v vicah: Oče naš ... Češena Marija ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

X. štacijon.

Jezusa slečejo in mu žolca piti dajo.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusu, našimu dobrimu in ljubeznjivimu Dobrotniku, edino suknico, ktero ima, s silo z života stergajo! O kolika sramožljivost prepeka njegovo prečisto serce vpricho vsiga ljudstva, kako greje in boli preljubeznjiviga Jezusa v njegove deviške lica! Zraven tega njega tare suha žeja vsiga spehaniga pod butaro pretežkiga križa; prósi piti, pa ne dobi kaplje hladne vode, še manj požirek sladkiga vina; temuč mora grenki žolec z jesiham zmešan piti. Tukej so se spolnile besede kronaniga preroka: dali so mi za jed žolca in v moji žeji so me z jesiham napajali. — Zavzemi, začudi in tresi se nad krivicami, ki jih terpi nedolžni Jezus zavolj tebe, o nečisti in nesramožljivi človek, — in ti požrešnosti in pijanosti vdani grešnik! O ko bi ti vidil in občutil, kaj terpijo duše v vicah, ki so se na svetu za take grehe sicer pokorile, pa ne še do čistiga spokorile, — kako one plačujejo dolg svojih nesnág in nespodobnost, nezmernosti in pijanosti! Oh, pomagaj jim, usmili se jih,

de tudi ti kdaj usmiljenje dosežeš; zapusti že vender nagnjusne grehe, bodi čist in sramožljiv, odjenjaj od nezmernosti v jedi in pijači! **O** kako srečin boš, ako ta nauk sprejmeš, ker zgodilo se bo, de boš s treznim in čistim življenjem ljudi k dobromu budil, svojimu angelu veselje delal in enkrat s treznimi očmi **Bogá** gledal in s čistim sercam brezmerno rajsko veselje okušal. **Boš** se na zemlji ostudnih pregreh obvaroval, se ljudske sramote ognil, veselo in morebiti še dolgo živel; enkrat pa pri **Je-**zusuvi mizi sedel, se lepo gostoval in iz celih potokov se napajal nebeškiga veselja. **Z** vsim tem boš ubogim dušam v vicah, ki zavolj unih pregréh terpijo, veselje delal, ter lajšal in hladil njih martre in bolečine, in k njih naglimu rešenju pripomogel. **De** to milost dosežeš, zdihni k svojimu žejnimu, zasramovanju izpostavljenimu in z ranami pokritimu **Jezusu** in reci:

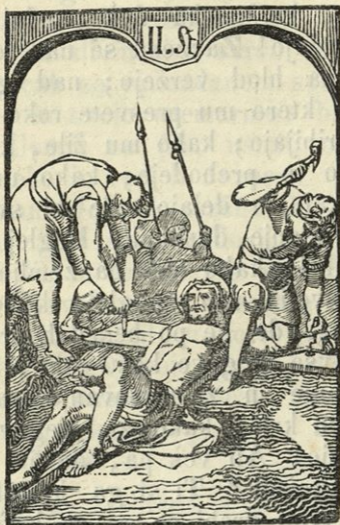
O nar čistejši deviški **Sin** nar čistejši **Device!** jest hočem zanaprej čisto živeti, svoje počutke krotiti, sramožljivost ljubiti, svojimu životu le samo potrebni živež dopustiti. In prosim te ponižno, dopusti, de tvoje zasramovanje in velika žeja na **Kal-**varji, in vse moje krotenje, s tvojim sklenjeno, naj tekne v prid in pomoč zapušnim dušam v vicah, ktere terpé zavolj ravno

imevovanih grehov, de že skorej potolažene in razveseljene tvoje presveto obličje zagledajo. Amen.

V čast zasramovanimu in z žolcam siljenimu Jezusu in za duše, ki zavolj nečistosti in netreznosti terpijo v vicah: Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti! Amen.

XI. štacijon.

Jezus je križan.

V. *Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*

O. *Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Poglej, o keršanska duša, zdaj tvojiga Jezusa križajo! Zavzemi se nad togoto, s katero ga na hlod veržejo; nad grozovitnostjo, s katero mu presvete roke in noge z žebli pribijajo; kako mu žile, kite, košice ranijo in prebodejo; kako urno sem ter tje tekajo in delajo, de bi svoje neusmiljeno djanje dopolnili! Poglej njegovo predrago kri, kako teče na zemljo iz njegovih presvetih rán; poglej, kako je na križ razpet, de se po besedah prerokovih zamorejo vse njegove kosti šteti; poslušaj zasmehovanje in zasramovanje rabeljsko; ozri se pod križ, kako za njegovo oblačilo vadjajo! Ali veš pa, de je to tvoje delo, o grešnik? Ti si ga križal, pravi apostelj; tvoji grehi so ga na križ pribili; vse svoje počutke si ti k križanju rabil: ušesa, s kterimi si poslušal opravljanje in nečisto govorjenje ali petje; oči, iz kterih je švigal oginj nesramožljivosti; roke, ktere si po grešnih rečéh in krivičnim blagu stégal; noge, s kterimi v posvetnost in greh zahajaš, nevarnih drušin, plesov,

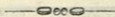
kratkočasov išeš ter po poti pogubljenja hodiš ali tudi še druge zapeljuješ; slast in kus, kterimu si o prepovedanih dnevih s preobilnimi jedmi ali celo z mesam stregel. Oh kristjan, spreoberni se in prevdari že enkrat prav globoko, kaj ti sv. Duh proti in žuga, de boš s tem tepen, v čimur boš grešil. Pomisli in si k sercu vzemi, kako duše v vicah za razuzdanost svojih počutkov terpé in svojo vnemarnost britko plačujejo. Usmili se jih, usmili se pa tudi samiga sebe in reci k Jezusu:

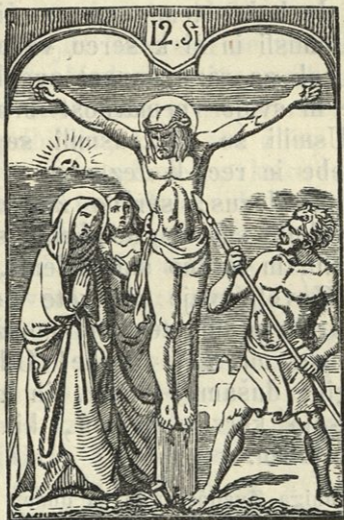
Križani Jezus! serčno žal mi je za vse, kar koli sim te dosihmal s svojimi počutki žalil, in terdno sim sklenil, se poboljšati. Zavolj tvoje presvete kervi, ki si jo na križu prelil, te torej ponižno prosim, odpusti mi moje grehe! Odpusti pa tudi ubogim dušam v vicah, in pogasi s sveto Rešnjo kervjo plamen, ki jih žgè in peče. Amen.

V čast križaniga Zveličarja in za duše, ki zavolj tega terpé v vicah, kar so s svojimi počutki v življenji grešile: Oče naš ... Češena Marija...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

XII. štacijon.

Jezus umerje na križu.

V. *Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.*

O. *Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Pristopite, kristjanje, pravični in grešniki! poglejmo, kdo tukaj na križu visi? Podoba človeka je, ki je ranjen od nóg do glave; lica so od udarcov zabuhle, oči oterpnile, ustnice obledele, glava je od ternov razbodena, roke in noge so z žebli prevertane, serce s sulico prebodeno! Tako zdelan terpi, se muči že tri ure, — umira, — umerje! — Kdo je umerl? Umerl je Sin Božji sam na križu! — Desiravno sim prah, vender dopusti, o neskončni Bog, de te vprašam, kaj de svojiga ediniga preljubiga Sina v tolikih bolečinah pustiš umirati in umreti? Kdo Ga je tako zdelal, kdo tako neusmiljeno umoril? — Ti, ti, o grešnik! odgovori nebeški Oče: „zavoljo grehov svojiga ljudstva sim ga udaril.“ In ti se ne bojiš, o grešnik, ki si toliko hudobijo storil? Upaš še nebesa? Te ni groza priti pod križ Njega, ki si Ga v smert izdal? — Pojdite sem, ne bojte se, skesani grešniki, nikar ne obupujte; vsi, vsi pridite pod križ in pogledjte, kdo na njem visi? Oh, bodite potolaženi,

vaš **Odrešenik** in **Zdravnik**, vaš **Mesija** in **Dobrotnik**, vaš brat, vaš ljubeznjivi **Jezus** je. Ljubezen sama na križu visi! **Začudite**, zavzemite se in ostermite nad to **Ljubeznijo**! Ljubezen ga je z nebes privabila in v jasli položila, preganjaniga v **Egipt** peljala, v mnogim terpljenji in poniževanji po judovski deželi vodila; ljubezen mu je križ na rame naložila, na katerim je poslednjič dušo izdihnil. In zdaj pomisli, o grešnik! solnce temni, zagrinjalo v tempelju se je pretergalo, skale pokajo, zemlja se trese, mertvi vstajajo, angeli žalujejo, vsa natora stermi, ker mu je vse pokorno, ker ga vse ljubi. **Boš** mar ti sam, o grešnik, brez ljubezni? **Ti** sam mar ne boš imel občutljeja za križano Ljubezen? **Oh** zapusti že enkrat prehode pregrehe, ktere te od križaniga tvojiga Jezusa ločijo, in obrni se k njegovi ljubezni. Spomni se, kako milo objokujejo terpeče duše v vicah, de so se prepozno k večni Ljubezni obrnile. **Usmili** se njih in samiga sebe, zdihni k **Jezusu** na križu in reci:

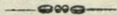
O križana **Dobrota** in **Ljubezen**, o preljubeznjivi **Jezus**! od zdaj se za terdno odpovem grehu in ga prekličem, in le tebe hočem iz vsiga serca ljubiti; moja duša naj bo odsihmal tvoja nevesta, moje serce tvoj sedež, tvoje sveto ime na mojim jeziku

v vsih skušnjavah. Pridi, o ženin moje duše, pridi moj Jezus! in napolni mojo dušo s svojo čisto ljubeznijo; razsvetli moj um, de bom tvojo dobroto bolj jasno spoznaval; nagni mojo voljo, de bo vselej s tvojo sveto voljo sklenjena; poterdi moj spomin, de bom z veseljem prav pogosto na te mislil, in de se moja duša vsa s teboj napolni. Usmili se pa tudi, o neskončna Ljubezen! svojih nevest, ubozih duš v vicah; požgi s svojo ljubeznijo njih madeže, in pokaži jim svoje usmiljeno in ljubeznjivo obličje. Amen.

V čast Jezusu umirajočimu na križu, in za duše, ktere so rade njegovo terpljenje premissljevale: Oče naš ... Češena Marija ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

XIII. štacijon.

Jezus s križa snet, in Marii v naročje položen.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Uberni se od Jezusa k njegovi Materi! **Z** ranami pokrito, s sulico prebodeno, vse izdelano mertvo telo Jezusovo zdaj njegovi Materi Marii v naročje položijo. **O** Kraljica marternikov! velika kakor morje je tvoja žalost; kdo te bo vtolažil! — Mi grešniki smo krivi smerti tvojiga Sina in tvoje prevelike žalosti; ali žal nam je zdaj, zato hočemo s teboj žalovati in svoje solze s tvojimi strinjati. Sprejmi nas za svoje otroke, zakaj tvoj Sin nas je v testamentu, ki ga je umirajoč delal, tebi zročil, rekoč: „Poglej svojo Mater!“ Poglej, sv. Janez, pogledjte, vsi verni — s sv. Janezam takrat zaznamnjani — na Marijo, svojo usmiljeno Mater! **K** tebi tedaj, o Marija, se obernemo in veliko zaupanje v tvojo pomoč in prošnje stavimo. **K** tebi kličemo, o hči nebeškiga Očeta, naj vredniši Mati Sinú Božjiga, nar žlahtniši nevesta sv. Duha! **K** tebi vpijemo, ti čudo vsigamogočniga Bogá, od vekomaj izvoljena, vsa lepa, brez madeža spočeta, z vsimi milostmi napol-

njena posoda, zapopadek vsih čednost, lepa kakor luna, izvoljena kakor solnce! **K** tebi pribežimo, ti pribežališe vsih grešnikov, kateri se želé poboljšati. **Na-te** gledamo, ti svetla zvezda na nevarnim morji tega svetá; v tebe se oziramo, o ti prijazna rudeča zgodnja zarja, lepši nad Estero, čistejši nad Suzano, serčniši nad Judito! **Po** tebi in tvojih mogočnih prošnjah upamo poboljšanje svojiga življenja, odpušenje grehov in večno življenje doseči. Upamo pa tudi pomoč za vse uboge duše v vicah, in zdihnemo za-se in za-nje k tvojimu Sinu, rekoč:

O Jezus! položen v naročje svoje ljube Matere Marije, ozri se na nas revne grešnike, in na prošnjo preužaljene Matere Marije nam odpusti naše grehe, in dodeli nam milost k pravimu in resničnemu spreobrnjenju. **Po** ravno ti prošnji daj tudi ubogim dušam v vicah iz svojiga neskončniga zasluženja tolažbo, ohladilo in rešenje. **Amen.**

V čast Marije Device sedem žalost in za duše v vicah, ki so že blizo odrešenja: Oče naš ...
Češena Marija ... Čast bodi ...

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

XIV. štacijon.

Jezus v grob položen.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Nikodem in Jožef iz Arimateje sta Jezusovo mervo telo v grob položila. Marija, sv. Janez z aposteljni in bogaljubnimi ženami so se mogli vsi prežaljeni ločiti od njega; ali njih serce je pri Jezusu ostalo. Bogoljubne keršanske duše! tudi vé, ko od tega križeviga pota domú pojdete, tudi vé žalujte z žalostno Materjo Marijo, de ste bile zadolžene nad Jezusovo smertjo. Torej svoje serce pri Njem pustite, sklenite se s tolikanj ljubeznjivim Zveličarjem, mislite pogosto nánj, njegovo presveto terpljenje naj vam bo pri vaših delih in opravih prav pogosto pred očmi. Ljubite hvaležno svojiga križaniga, vse ljubezni vredniga Odrešenika! Kdaj pa vam je to ložej, kakor takrat, kadar njegovo presveto Telo pri sv. Obhajilu v grob svojiga serca položite? Takrat se mu darujte, takrat mu svoje serce dajte, takrat se ž njim sklenite; ker to je previsoka in imenitna čednost, de se človek do čistiga z Bogam sklene in se volji Jezusovi popolnoma zroči. **O** kako srečin si človek, ako le to želiš, le to

hočeš, kar Bog želi, kar Bog hoče, ker takó si nekake nebesa že na tem svetu našel in v ti edinosti z Bogam vživaš predčutljeje rajskiga veselja. Ako si popolnoma z Bogam v volji zedinjen, boš vse za ljubo jemal, kar koli se ti bo tukaj prigodilo, zdravje ali bolezen, revšino ali premoženje, spoštovanje ali zaničevanje, žalost ali veselje, grenkost ali sladkost, srečo ali nesrečo. Vse to je ali delo ali pa dopušenje Božje, — Božja volja, torej tudi tvoja volja. O pač tehtne in imenitne so torej besede v Gospodovi molitvi: „Zgôdi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji,“ ktere rad in velikrat ponavljam. Reci tudi pogosto s sv. Očetam Pijem VII. veliko veljavne besede: „Zgôdi se v vsih rečéh, ter bodi hvaljena in vekomaj češenana nar pravičniši, nar vikši in nar ljubeznjivši volja Božja!“*) Ne pozabimo tudi pri poslednjim štacijonu vernih duš v vicah, ter zdihnimo k križaninu Jezusu, rekoč:

O usmiljeni Jezus! ti nar bolje veš, kaj terpijo, kako zdihujejo one, ki so od tebe svojiga Ženina ločene, in hrepené po tvojim božjim obličji, kakor jelen po hladni

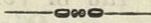
*) Sto dni odpustkov zadobi enkrat na dan s to molitvico, kdor jo moli: Pij VII. 19. vel. trav. 1818.

vodi: podaj jim svoje svete roke, očisti jih,
reši jih, pelji jih v svoje kraljestvo! Amen.

V čast Jezusu v grob položenimu in za vse verne
duše v vicah: Oče naš ... Češena Marija ...

V. Gospod daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti. Amen.

Pesem

pri svetim križevim potu.*)

Oh, pridite stvari!
 Kaj, glejte se godí!
 On, kter' nas vse živi!
 Strašno za nas terpi.

1. štacijon.

Razgajžlan, zapljuvan,
 In kronan, zasramvan;
 Pred sodbo je peljan,
 Nedolžno v smert izdan.

2. štacijon.

Glej, križ mu naložé
 Na ranjene ramé,
 Oh, Jagnje Božje gré,
 In nese vsih dolgé.

3. štacijon.

Opešal je v močéh,
 Podre ga križ, naš greh,
 Vtopljen v sveta dolgéh,
 Leží potert na tléh.

4. štacijon.

Oh, žalosten spomin!
 Ker sreča Mater Sin;
 Nji gre meč bolečin
 Do serca globočin.

*) Iz družih od v. č. škofijstva poterjenih bukev med natisam pridjana.

5. *štacijon.*

Omagal Jezus je
 Od teže križeve;
 O Simon, prosim te,
 Ne brani križa se!

6. *štacijon.*

S pertam Veronika
 Obrisè Jezusa;
 Spomin za to ji da
 Terpljenja britkiga.

7. *štacijon.*

Slabosti ves prevzét
 Pod križem pade spét;
 Pregrešno še živét',
 O, jenjaj, grešni svét!

8. *štacijon.*

Usmiljene žené!
 Ne jokajte za Mé;
 Točite za-se lé
 Spokornih serc solzé.

9. *štacijon.*

Oh, Jezus omedlí,
 Pod križem spet leži;
 Naj vender se zbudí,
 Kdor še v pregrehah spí!

10. *štacijon.*

Ko pride na goró,
 Ga slečejo gerdó,
 Pijačo mu dajó
 Ostudno in grenkó.

11. *štacijon.*

Na križ ga položé,
Razpnó roke, nogé,
Žebli mu zdaj nové
Še rane naredé.

12. *štacijon.*

Na križi tam visí,
Oh, sveta teče Krí!
Za grehe vsih ljudi
Zveličar smert storí.

13. *štacijon.*

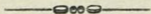
Marija, k teb' hitím,
Tvoj'ga Sinu častím.
Z vama, dokler živím,
Rad jokam in terpim.

14. *štacijon.*

Za naš greh mertviga
Molímo Jezusa,
In položímo ga
V grob svojiga serca.

* * *

Ljubímo, hval'mo naj
Te, Jezus! vekomaj;
Po tvoji smerti daj
Nam priti v sveti raj!

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000375616

